

ADVENT-HÍRNÖK

Megjelenik évente
tízszor.

„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki
békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt
mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened.“ Ésaías 52, 7.

IX. évfolyam
1 szám.

Újév-nyelhatározások
„Amit fogadsz, megtejesítsd.“

Str.

TARTALOM:

„Amit fogadsz, megtejesítsd.“	1
A szombatiskola az adventi mű szíve.	2
Hogyan jutunk el az átváltozáshoz.	3
Dániel próféta könyve. Ötödik fejezet.	4
A házasság és az udvariasság.	6
Gyülekezeti hírek.	7
Bizonyágtételek. Foglalkozás és vallás.	8

Más szavakkal kifejezve: Adott szavadnak ura légy! Már egy régi magyar közmondás is megállapítja: Az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó. Ígéretre, fogadástételre senki sem kényszeríti az embert; de ha valaki önként és benső indításra akár erkölcsi, akár anyagi fogadalmat, illetve ígéretet tesz a jövőre vonatkozólag, akkor tartsa lelkiismeretbeli kötelességének azt, hogy annak eleget is tegyen. „Jobb, hogy ne fogadj, hogynem mint fogadj és ne teljesítsd be“, (Préd. 5, 4) mert „tör az embernek . . . a fogadástétel után megfontolni.“ (Példb. 20, 25.) Ellenben abban gyönyörködik az Úr, ha valaki állja fogadását és ígéretét akkor is, ha abból kára, vagy kellemetlensége származik, ha „kárára esküszik és meg nem változtatja.“ (Zsolt. 15, 4.)

Újév-nyelhatározások
Kétségtelen, hogy léteznek elhamarkodott és végzetes fogadalmak is, melyekre a lelkek ellensége, az ördög igyekszik rábírnai az embert, hogy betartásuk által végtelen fájdalomnak és gyötremnek ajtaját nyissa meg előtte. Az ótestamentumi időkből olvassuk, hogy a zsidók egyik bírása, a harcba induló Jefte megfogadta, hogyha Isten győzelemre segíti őt az Ammoniták felett, akkor feláldozza néki azt, ami visszatérésekor először fogja átlépni kapuja küszöbét. S midőn Jefte győzelmesen megtért a harcból, legelsőnek saját egyetlen leánya lépett apja elébe, hogy üdvözölje őt. Bármennyire szomorú is ezen történet tragikus kimenetele, Jefte mégis szavának állott és eme szótartása kétségtelenül bizonyosfokú tiszteletet ébreszt bennünk vele szemben. (Birák 11, 29—40.) Az embereknek tett könnyelmű ígéret szempontjából pedig gondoljunk csak Heródesre, aki részeg fővel ígéretet tett Heródiásnak, mondván: „Kérj, amit akarsz és megadom neked.“ Ezen ígéret azután keresztelő Jánosnak az életébe került. (Márk 6, 18—20.)

Ilyenkor, egy új esztendő elején, mindenkinek a szívében és elméjében valami új elhatározás szokott megszületni. Mert ha az ember visszatekint az elmúlt esztendőre, akkor kénytelen megállapítani a maga gyarló és esendő voltát és azután, ha előre tekint a következő esztendőre, akkor rendszerint eltökéli magában, hogy a jövőben ennek másként kell lennie. Mi más ez, mint egy-egy Istennek tett fogadalom, melyet a legtöbben titokban tartanak és csakis önmaguknak vallanak be! Ezért ezen új esztendő elején vessük bele elménkbe és zárjuk bele szívünkbe azt az intést, hogy *adott szavunkat álljuk úgy az emberekkel, mint az Istennel szemben, és hogy megfontoltsággal védjük ki a Gonosz megejtő sugallatait.*

Bizonyágtételek a gyülekezetek részére.

Irta: White E. G.

Aki lelki tapasztalatainak elmélyedése után vágyik; aki érzi, hogy szükség van otthonában a baráti tanítás, figyelmeztetés és intés meg nem szünő szavára, az igyekezzen minél előbb beszerezni magának ezt a 320 oldal terjedelmű, erős vászonkötéssel ellátott könyvet, melynek ára:

5 pengő.

240 peres utazás

Ha elhatároztuk magunkban, hogy a jövő esztendőben embertársainkkal szemben *szó-tartók* leszünk, hogy a mi beszédünk Jézus tanításának megfelelően „úgy úgy, nem nem” (Máté 5, 37.) lesz; akkor sok felesleges kimagyarázkodástól szabadulunk meg, akkor megfontoltság fogja jellemezni igéreteinket és tapasztalni fogjuk, hogy személyünkkel szemben a legteljesebb bizalom fog megnyilatkozni. Aki igéreteit nem váltja be, éppen úgy veszíti el az emberek megbecsülését, mint az olyan ember a pénzét, aki a *pengősöket* állandóan a lyukas zsebébe rakosgatja.

De mindenekfelett *legyünk szó-tartók az Istennel szemben*. Boldogok vagyunk, ha fogadást tudunk tenni Istennek, mert fogadalmunkkal elismerjük, hogy életünk nem egyéb, mint egy nagy tartozás Istennek. Mi igen jól tudjuk, hogy a szent Istent nem lehet igéretekkal megvesztegetni, hogy fogadalmunkkal nem remélhetünk tőle különleges előnyöket; de egyúttal azt is tudjuk, hogy a néki adott szavunkat Isten *el nem felejtí*, hogy azt igenis számon kéri tőlünk, mert azt akarja, hogy megtanuljunk bizni nemcsak az ő igéretének valóságában, hanem a mi saját szavaink igaz voltában is.

Ha nagy vihar dül a tengeren, akkor a régi hajók kormányosa odakötöztette magát a hajó árbocához, hogy se félelem, se veszedelem, se szélvihar ki ne mozdíthassa őt fontos őrhelyéről. Mivel mi is jól ismerjük a magunk ingatag természetét, az újesztendőben tett fogadalmainkkal és elhatározásainkkal, mintegy odakötöttük magunkat Istenhez, hogy övele és ömellelre képesek is legyünk eleget tenni mindannak, amit szívünkben eltökéltünk, hogy a *zsoltaíróval* együtt boldogan mondhassuk: „Fogadásimat megadom az Úrnak.”

A szombatiskola az adventi mű szíve. Minck A.

„A legjelentősebb és leghatásosabb eszköznek kell lennie a szombatiskolának lelkeknek Krisztushoz való vezetésében.”
White E. G. A. „Szombatiskolai Munkásban” 1886 ápr.

Ami a szív az emberi testben, ugyanaz a szombatiskola a gyülekezeti és közösségi életben. A szív a vért, az élet eme hordozóját eljuttatja az összes szervekbe is, a test minden részén keresztül egészen a legkisebb véredényekig. Ezáltal életet és növekedést továbbít, tart meg és mozdít elő. A helyesen vezetett és jóllátogatott szombatiskola ugyanilyen értelemben működik Isten népének érdekében. A szombatiskola az élő ígét, (1. Pét. 1, 23.) a lelki életvizét (Ján. 4, 10; 7, 38; 6, 63.) viszi minden

egy-egy tag értelmébe és szívébe. Amint azonban csak az egészséges szív tud életet megtartón és erősítően dolgozni, így a szombatiskolának is, hogy célját elérje, egészségesnek kell lennie. Ha ez az eset áll fenn, akkor mi is örömet fogunk találni benne.

Hogyan tarthatjuk szombatiskolánkat egészségesen és eredményesen?

1. Rendszeres látogatás által.

A szív az egész véredényrendszerrel csak úgy tud a szerveknek és a test egyes tagjainak szolgálni, ha a helyes összeköttetés fennáll és az nem lesz megszakítva. Amint ezen összeköttetés bármilyen okból zavart szenved vagy megszakad, szükségszerűen kihülésnek vagy elhalásnak kell bekövetkeznie. Ebben azonban nem a szív a hibás. Sőt a szív szakadatlanul a tőle telhető legjobbat teszi, hogy ezen életáradattal a test minden részét melegen, egészségesen és munkaképesen fenntartsa. Aki nem találja örömét a szombatiskolában, aki nem úgy tekinti mint az áldások helyét, az távolítsa el életéből az idegen, elválasztó okot, bármi legyen is az. Tegye az istentiszteletnek ezen részét, követve Urunk és Mesterünk példáját, szokásává (Luk. 4, 16.) és akkor ezen berendezés iránt való szeretet magától fog jönni.

Hallottam, amint rövid idővel ezelőtt egy adventista házaspár ezeket mondta: „Csak most lettünk igazi adventisták. Azelőtt nehezünkre esett a szombatiskolát rendszeresen és pontosan látogatni. Legszívesebben az ismétlés után vagy még inkább a prédikáció előtt jöttünk. De röviddel ezelőtt változás ment rajtunk végbe. Szombat reggel egyikünk a másikat biztatja, hogy valahogy el ne késsünk a szombatiskolából. Azóta igazi öröm és áldás nekünk a szombatiskola.” Így van az, ha a szombatiskola szeretése szokásunkká lesz.

2. Mindannyiunk részvétele által.

A testben az összes egészséges erek felveszik a vért és gondoskodnak annak továbbításáról. Ha minden gyülekezeti tag a már átvett tanulmányfüzet szerint az illető igazság iránt való figyelmével és a kérdésekre való feleletei által érdeklődést mutat, úgy az ilyen szombatiskola áldásos befolyása nemsokára érezhetővé válik. White testvérnő a „Bizonyosságok” 225. oldalán írt bátorító szavai a szombatiskolára is vonatkoznak: „Érezze mindenki kötelességének, hogy a maga részéről a szombatnapi összejövetelt a lehető legvonzóbbá tegye. Összejövetelünk ne csak szokásból történjék, hanem hogy kicseréljük gondolatainkat, elbeszéljük tapasztalatainkat, kifejezést adjunk há-

lánknak és kinyilvánítsuk az isteni megvilágosítás utáni őszinte vágyunkat, hogy megismerjük Istent és akit ő elküldött, az Úr Jézus Krisztust. Ha együttesen elbeszélgetnek Krisztusról, a lélek megerősödik és előkészül az élet megpróbáltatásai és küzdelmei számára. Sohase gondoljátok, hogy aki önmagába visszavonul, az keresztény lehet. Kiki közülünk az emberiség nagy szövetének egy-egy részecskéje és minden egyes lélek tapasztalata nagy mértékben társa tapasztalata által lesz befolyásolva."

3. A tanítónak a tanulás és tanítás iránti szeretete által.

Jézus szavait Máté 9, 13-ban „Elmenvén pedig tanuljátok meg...” minden szombatiskolai tanító a maga részére jogosan igénybe veheti. A szombatiskolai tanító, aki az egyes tanulmányok anyagát otthon ima között átgondolja és kidolgozza, hogy így az igazságokat a gyakorlati hitélet részére megragadja, mint „Hűséges tanubizonyosság” méltó lesz mások tanítására. 2. Tim. 2, 2. Az ilyen tanító belső örömmel telve fog osztálya elé lépni és ügyes, bátorító kérdések feltevése által másokat is arra fog serkenteni: „Közelebb Istenhez!”

Ilyen tanítók szeretnénk és akarunk lenni. És „ahol akarat van, ott eredmény is van!”

A szív képét használva tovább, összehasonlíthatjuk a tanítót a testben lévő főütőrérrrel. Az igazi tanítót valóban Isten Szentlelke csatornájának nevezhetjük és így életközvetítő lehet Isten és Istent kereső lelkek között.

4. Pontosság által.

Ha valamelyik ér, avagy a test bármely tagja vagy szerve rendszertelenül, pontatlanul, tehát betegesen dolgozik, nemcsak a szív szenved, hanem vele együtt az egész test is. Így a rendszertelenség és pontatlanság káros a szombatiskolában is. Istenünk szereti a pontosságot. „Mindent szépen csinált az ő idejében.” Gal. 4, 4. Préd. 3, 11.

5. Rend által.

Az emberi testben a szív és a véredényrendszer, elsőrangú berendezett gépezet. Amint rendtelenség fordul elő, nyugtalanul, túllassan vagy túlgyorsan dolgozik, akkor vége a rendes, egészséges élet- és munkamódnak. Ha minden egyes szombatiskolai tag a gyülekezetbe való jövetelnél nyugodtan helyet foglal és az egész idő alatt méltóképpen és figyelmesen viselkedik, úgy ez a szombatiskolára mint egészre jótévő és megelevenítő hatással lesz. Istenünk a rendnek Istene. 1. Kor. 14, 33. Ahol rendet és összhangot látunk, az mindig az isteni természet kifejezése. Vajjon szombatiskoláinknak nem kellene-e ezen rend példaképeivé lenni?

„Az Istennek beszéde élő és ható...”

Zsid. 4, 12. Lelkileg megelevenített bennünket! Kivánságunk, hogy a hitben megerősödjünk. A szombatiskola ezt akarja nekünk közvetíteni és ebben megtartani. A szombatiskola gyülekezetünk és közösségünk szíve, szeressük, becsüljük és támogassuk. Eféz. 1, 3.

Hogyan jutunk el az átváltozáshoz?

(Watson atyafi előadása Bpsten 1932 jan. 20.)

Az Úr föltámaszt arkangyal szavával harsóna hangjával az utolsó napon és akik élnek átváltoznak. Ott találkozunk! 1. Thess. 4, 16. Kevesen voltak, akik élve átváltozva ra-

Watson és Schubert atyafiak Budapesten.

gadtattak el. A Biblia két esetet említ; az egyik Énókh, amit a Biblia röviden említ meg, avval indokolva, hogy mivel Istennel járt vala eltűnének, az Isten magához vevé. A másik Illés. Itt már hosszabban van leírva Illés elragadtatása, és Elizeus megválasztása. Kisérjük figyelemmel!

2. Kir. 2, 1. Gilgálból indultak el Elizeus és Illés. Gilgálnak különös értelme van. Józsué 5, 9. Gilgál értelme: gyalázat elfordítása. Izrael népe nem vonulhatott be az ígért földjére addig, amíg a gyalázat (a bűn gyalázata) el nem fordítottott tőlük. Gilgál volt az a hely, ahol az Úr ezt megcselekedte, amin keresztül bevonulhatának az ígért földjére. Gilgálban vétetik le rólunk a bűn gyalázata, ez a mi személyes Gilgálunk, itt szabadulunk meg bűneinktől. Ebből következik, hogy azt a helyet, ahol bűneinktől megszabadulunk Gilgálnak nevezhetjük.

Gilgálból elindulva már készek vagyunk

haladni az átváltozás felé. Azonban vigyáznunk kell! Vannak olyan keresztények, akik bűnük bocsánatát véve abban a meggyőződésben élnek, hogy most már elérték a ker. tapasztalatok végére, pedig ez csak a kezdete. Az Úr akarata olyan tapasztalatok nyújtása, melyeknek következtében képessé leszünk őt meglátni. 2. Kir. 2, 2. Béthel. 1. Mózes 28, 19. szerint ezt a helyet azelőtt Lúznak hívták, de Jákob csodálatos álma után kijelenti, hogy „Rettenetes ez a hely nem egyéb, mint Isten háza.” Béthel tehát Isten háza, az a hely, ahová mindnyájunknak el kell jutnunk, miután bűnbocsánatot nyertünk. Nem szabad azt gondolnunk, hogy ezek után nem leszünk megkísértve; sőt az is megtörténhetik, hogy egészen jó hírnévnek örvendő emberek személyében jön számunkra a kísértés.

Isten akarja, hogy jól érezd magad az ő házában, de még sokkal inkább akarja, hogy felelősséget ismerő és viselő gyermekei legyünk. Nem elég élnünk egy kényelmes vallásban, a felelősséget is viselnünk kell; a szeretetünknek megbízhatónak kell lenni.

Egy tapasztalat Watson atyafi életéből:

Atyja gazdag ember volt, jómódban éltek addig, amíg egy gazdasági összeomlásban elvesztették minden vagyonukat. Attól fogva szegény emberek lettek, a családba bevonult a gond, még az élelem is gond volt. Ő szeretett

volna a szülein segíteni, de a törvény megkövetelte, hogy iskolába járjon 13 éves koráig és bár az iskolát is szeretete, mégis folyton sarkalta a vágy, hogy a szülein segítsen. Végre 13 éves korában kiszabadult az iskolából és elindult munkát keresni. Sokan visszautasították és már reményét veszlette, hogy vágya teljesülhet, mikor egy kereskedő irodájába tévedt, aki igen barátságos ember volt és bár ő még gyermek volt, igen komolyan beszélt vele és megígérte, hogy ad neki munkát. A díjazása hetenkint körülbelül 10 pengő volt, de csak a hónap végén kapja ki fizetését. Az egész hónap alatt igen kemény munkát végzett, hogy barátságos főnökének igényeit kielégítse. Mikor a hónap végén belépett főnökéhez az irodába, az megint igen kedves volt hozzá, vállára tette kezét, mint elsőizben és mondta, hogy igen jó munkát végzett és munkáját most már nem is 10, de 15 pengőre értékeli és úgy is állította ki neki a csekket. Watson atyafi megköszönte a jóságát és lelkendezve rohant az édesatyjához a boldog hírrel és még boldogabb szívvel, hogy segíthetett szeretett szülein.

Tegyük fel a kérdést! Ha nem lett volna neki személyes vágya, hogy szülein segítsen, mi szükség lett volna rá, hogy ezt mind megtegye? Hiszen ők gondoskodtak gyermekeikről. Akármilyen nehéz is volt a helyzetük, a gyerekeknek mindig megvolt a kényelmes ágyacs-

Dániel próféta könyve 10

Ötödik fejezet

Tíz előző

Míg az előbbi fejezetek töredékeket közölnek a babiloniai világbirodalom fénykorából Nabukodonozor uralkodása alatt, ~~ezzen~~ fejezet ~~pedig~~ az ország ~~utolsó királya~~ ~~alatti~~ csúfos pusztulást tárja elénk. A Biblia szerint ~~ez~~ Belsazar volt „aki nagy lakomát szerze” egy alkalommal (1. v.) (A történelem tulajdonképpen Nabonidot nevezi utolsó királynak — azonban a a legutóbbi ~~feltalált~~ ~~írások~~ világosan mutatják, hogy Belsazar, mint uralkodótársa volt a tulajdonképeni uralkodó.) Ezreknek a lakomára való meghívása megfelel a keleti szokásoknak — ahol naponta 15,000-en is együt ettek, ittak. (Ezsdrás 1, 4.) Már bölcs Salamon figyelmeztet arra, hogy nem jó a bor az uralkodónak. (Példb. 31, 4; 20, 4.) Itt is bor folyt nem csoda hát, ha „előhózzák az arany és ezüst edényeket,” (2. v.) melyeket Jeruzsálemből hozott ~~az~~ ~~ő~~ atyja, Nabukodonozor. (Atyja oly értelemben, mint Dávid Jézusnak. Máté 1, 1.) ~~és~~ ezen edényekből ivának, (3. v.) miközben bálványiste-

neiknek zengtek dicsérő énekeket. (4. v.) Váratlanul ~~és hirtelen~~ egy tünemény vetett véget a király és társasága mulatozásának. Egy kézfej jelent meg, amely a meszelt falra jelentőségletes szavakat írt fel. (5. v.) A király vigassága mostan a leggyávább reszketésbe és félelembe ment által. (6. v.) Kiáltozására nagy sietséggel hozták elő az udvar mágusait, kik előtt a király kijelentette, hogy az írás megfejtője nagy jutalomban részesül és „mint harmadik parancsol az országban”. (7. v.) A bölcsek azonban nemcsak megfejteni — hanem elolvasni sem tudták az írást (8. v.) mire úgy a királyt, mint főembereit, elhagyván a halvány reménység is, újjólag rettegés szállá meg. (9. v.) Minden valószínűség szerint lelkiismeretükben érezvén ezen szavaknak rájuknézve lesujtó ~~és szoros~~ jelentőségét. Ekkor „a királyasszony beméne, a lakoma házába”. Miután Belsazar feleségei jelen voltak, így csak az anyakirálynéről, azaz Nabukodonozor feleségéről lehet szó, (10. v.) aki felhívta a király figyelmét arra, hogy van egy férfiú az udvarban, akinek tehetségét már Nabukodonozor elismerte és megjutalmazta (11. v.) ~~és ez~~ Dániel, aki bizonyára meg fogja tudni fej-

az utolsó uralkodó

kájuk. De vajjon jó fiú lett volna-e ő akkor? Így vagyunk a menyeyi Atyával is! Tegyük fel, hogy az istenfiúság minden jogát igénybe vesszük, de ha Isten akaratát nem vagyunk hajlandók teljesíteni, nem vagyunk Istennek jó gyermekei.

Ne kövesd el soha azt a hibát, hogy letelepszél Isten gyülekezetében és örülsz, hogy benne vagy, de semmit előmozdítani nem igyekszel.

Ez volt Elizeus kísértése is. Bizonyára megtörtént mindenkivel, hogy volt egy olyan kísértése az igazság megismerése után, amely szerint az ő keresztény tapasztalata helytelen volt. Ne engedj az ilyen kísértésnek. Ha bűnbocsánatot nyertél, állj meg benne és ne engedj a kételynek!

Elizeus is ilyen kísértésnek volt kitéve Bételben. Bételben volt egy próféta iskola, ahol a próféták fiait nevelték és ezek a prófétanövendékek azt hitték, hogy másképp nem lehet valaki próféta, csak ha olyan módon nevelik az illetőt reá, mint őket. Nekik az olyan elhivatása Istennek, mint ahogy Elizeus is el lett hívva, nem volt megbízható és nem ismerték el Elizeust. Elizeus egy szántóvető ember volt és Illés úgy hívta el utódjául, hogy a köpenyegét munkája közben rádobta. Ezek után Elizeus csak arra kérte Illést, hogy még elbúcsúzhasson szüleitől. A próféta ivadékok nem hitték, valaki így is lehet próféta, meg is kérdezték

Elizeustól, hogy tudod-e, hogy az Úr a te Uradat még ma elragadja tőled? Itt lépett fel Elizeus életében a kísértés, de Elizeus nem engedett ennek, azt felelte, hogy én is tudom. És ime a próféta iskolák növendékeinek a tudománya nem volt egyébre való, minthogy Elizeust csüggedésbe hozzák. Mivel Elizeus nem engedett, együtt mentek el Jerikóba. Jerikó a világot jelképezi. Amikor az Úr népe körüljárta Jerikót, annak falai bedőltek. Akkor is ezt a világot jelképezte Jerikó és az Úr Ráhábban és házanépén kívül nem talált ott egy teremtettest sem, akit megmenteni érdemesített volna. Ráhábba is csak azért, mivel hitt a Krisztus vérében (amit a pirosfonál jelképezett). Így lesz a világ végén is. Isten csak azokat fogja elfogadni, akik Jézus vérével vannak megszentelve. De azért el kell menjünk Jerikóba, hogy ott Isten követői legyünk a világ számára. Ezek után a Jordánhoz mentek mindnyájan, de az 50 próféta messziről megállván nem ment velük egészen a Jordánig, úgy gondolkozva, hogy a Jordán partja ugyanis a végső pont, ameddig mehetnek, mert a vizen lehetetlen az átkelés. Ők messziről akarták szemlélni Illés elragadtatását. Jordán annyit jelent mint „ragadó”. A Jordán keresztelte a két ember: Illés és Elizeus útját és emberi álláspont szerint lehetetlen volt rajta átkelni, ezt az akadályt áthidalni, de ők tudták, hogy ennek az akadálnak el-

teni ezen rejtélyt is. (12. v.) Dániel megjelent a király előtt; aki előbb ~~személyazonosságát~~ ^{hivatal} ~~érdelődik majd megismétli, sőt meg-toldja a bölcseknek tett ígéretet, a jelenés meg-fojtása esetére.~~ Ezen körülmény ^{azt mutatja,} hogy közben Dániel elveszítette az udvarban viselt magas hivatalát. (13–16. v.) Dániel visszautasítja az ajándékok ^{felkínálását} „mindazonáltal az írás jelentését” megmondja: (17. v.) anélkül azonban, hogy a szokásos „király örökké élj” megszólítást használná. (18. v.) Emlékezteti Belsazárt, hogyan büntette meg Isten hatalmas elődjét, Nabukodonozor, büszkesége miatt, (19–21. v.) de arra is, hogy ez „megismeré, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek országán”. (21. v.) Belsazár annak dacára, hogy minderről tudott, mégsem alázta meg magát (22. v.) sőt felemelkedett „az Egek Ura ellen” akkor, midőn „az ő házának edényeit” utálatosságaival megszenteltetett. (23. v.) Ezért a falon megjelent írás a király ellen szól, az ő ítéletét tartalmazza. (24. v.) „Mene, mene, tekel, ufarszin!” volt azon ismeretlen nyelven írott írás, (25. v.) melynek értelme: „számba vétettél, számba vétettél, megmérttél, elosz-

tattál”. (25–27. v. Magyarázata pedig, hogy Belsazár országlásának vége elérkezett, ~~erkölcsi~~ ^{erkölcsi} jelleme megmérttél és könnyűnek találtatott, ~~a az ország ezért a „médó-perzsák” birtokába~~ ^{megy át.} (25–27. v.) Dacára Dániel kemény szavainak, a király betartotta adott ígéretét. (28. v.) Ezzel azonban a kimondott istenítéletet nem tudta elhalasztani, mert mialatt Belsazár Istent gúnyolta, s Dániel a titokzatos írást fejtegette, az Eufrát folyó elvezetett vizének medrében az ellenség benyomult a városba és még „ugyanazon az éjszakán megöleték Belsazár”. (29. v.) Az ország pedig a „médó-perzsiai” birodalomba kebeleztetett be. (31. v.)

Nemcsak Belsazár — hanem az ítélet napján mindenki — megmérték az igazság mérlegén. (Jób 31, 6.) Ezért mindenki ^{ezen időjében} közelségében — mérje meg magát az isteni törvény mértékével, hogy könnyűnek ne talál-tassék s ~~akkor~~ ^{akkor} ~~kénytelen~~ ^{kénytelen} ne legyen sorsát Bábellel megosztani. Belsazár csúfos vége és Babilon hatalmas birodalmának váratlan bekövetkezett összeomlása intő jel minden emberi felfuvalkodottsággal és beképzeltséggel szemben.

(Folyt. köv.)

hárítása után történik meg velük Illés elragadtatása. Jordán jelképezi számunkra az akadályokat, amik emberi számítás szerint áthidalhatatlanok, de éppen itt történik számunkra a legnagyobb keresztényi tapasztalat, hogy Isten, ha az akadálytól meg nem ijedünk, az ő segítségével olyan megoldást nyújt, amivel játszi könnyűséggel vannak az akadályok elhárítva. Istennek szándéka az, hogy nehézségeken keresztül segítsen minket az ő országába és éppen az a tárgy, amellyel a legnagyobb akadályt hárította el a hívő előtt, nő hatalommá a hívő kezében. Isten az ő népe által hatalmát akarja kimutatni a világnak.

Illés és Elizeus átkelve a Jordánon eltűnt az 50 próféta szeme elől.

Ezek után kérdezte Illés, hogy mit kíván tőle Elizeus mielőtt elragadtatik és Elizeus kérése az volt, hogy legyen a benne lakó léleknek kettős mértéke rajta. A kettős mérték az elsőszülöttség joga. Elizeus ezek szerint az elsőszülöttség jogát kérte Illéstől, mint neki elsőszülött gyermeke. Illés nehéz dolognak találta ezt, mert bárhogy is szeretjük gyermekünket, a saját keresztény tapasztalatainkat akarva sem adhatjuk gyermekünknek. Azért mondta Illés, „ha meglátsz engem, mikor elragadtatom megkapod, amit kértél.“ És Elizeus megkapta, mert ő kitartott Illés mellett. Bárhogy küldte őt vissza Illés, ő kitartott ura mellett mindvégig, és aki mindvégig állhatatos marad az üdvözül. Elizeus így lett az 50 próféta fejévé, akiknek el kellett ismerni Elizeust, mint igaz prófétát, akit az Úr kent föl.

Komlósi Lajosné
feljegyzései alapján.

A házasság és az udvariasság.

Emberekkel naponkint együtt élni feladattal jár. Ha emberek egymással állandó összeköttetésben élnek, csakhamar előtérbe lépnek különös szokásaik, furcsa tulajdonaik, önzésük mindenféle apró megnyilvánulása; durvaságra való hajlamaik és kiméletlenségük. Nem sokat jelent itt, hogy gyűlölik-e egymást, avagy szeretik, habár általában az olyan emberek, akik egymás iránt közömbösek, könnyebben összeférhetnek egymással, mint olyanok, akik szeretik egymást. Egy férfi például a szolgálójával évekig a legjobb egyetértésben élhet és ugyanez nem képes a feleségével vagy a fiával csak egy hélig is békességben meglenni.

Ezért csakis egy szabály állhat fenn, hogy a bizalmas együttélést elhordozhatóvá tegye: az udvariasságot gondosan szem előtt kell tartani. Ha egy új házaspárnak azt mondanám,

hogy a házasságban, ami magától értetendő, a szeretet a fődolog, de bizonyos azt is hozzáfüggeszteném, hogy hasonló fontosságú a házasságban a kiméletesség. Mert csupán a folyton megújuló és bosszankodás nélküli, nyugodt kimélet akadályozza meg, hogy a mindennapi élet apró kellemetlenségei a szeretet sírját meg ne ássák.

A szeretet isteni. Hogy megtarthassuk, eredetét kell megőriznünk. Nem szabad hanyagnak, sem restnek lennünk. Még a vallás is elpusztulna istentisztelet nélkül. Így hal meg a szeretet az udvariasság hiányában.

Miféle ördög az bennünk, amely éppen azok iránt tesz minket hanyagokká, akiket legjobban szeretünk, mialatt másokkal szemben, akik távol állnak tőlünk, udvariasak vagyunk? Alkalmam volt megfigyelni egy asszonyt, aki a gyermekeit éppen összeszidta és sötét tekintettel büntette és nyomban, mikor látogatókat jelentettek be néki, a szobajátóban megállt, hogy arcára mosolyt erőltessen, mielőtt az idegeneket üdvözölte. Az anyák nem tudják, hogy gyermekeik iránt figyelmességet tarloznak tanusítani, ha gyermekeik részéről tiszteletet kívánnak. Semmi sem szebb, mintha azt látjuk, hogy egy atya, vagy egy anya kis fiai iránt ép oly előzékeny, mint akár egy kedves ismerőse iránt.

Feleségemmel gyakran azzal szórakozunk, hogy párokat figyelünk meg és találgatjuk róluk, vajjon házastársak e vagy nem. Restellem bevallani, hogy ha e fiatalokat vidámaknak, egymás iránt figyelmeseknek, szeretetteljes pillantásokat váltva, melegérszűeknek, szolgálatkészeknek láthatjuk, akkor kénytelenek vagyunk feltételezni róluk; nem házaspár — legalábbis nem egymás házastársai. De ha másoknál közönyt észlelhetünk, a férfi az ujságjába merül, és az asszony unatkozva maga elé bámul, hátat fordít, — ha ezeket figyeljük meg, akkor azt kell belőle következtetnünk, hogy házastársak, még pedig alapos következtetéssel.

Még létezik egy harmadik fajta pár is, akiket némelykor láthatunk, habár sajnos nem oly gyakran, mint ahogyan kívánnánk: ugyanis egy emberpárt, akik nyilvánvalóan házasságban, amit bizonyos kis bizalmaskodásból megítélhetünk. Az asszony egy kis port távolít el a férfi kabátjáról, vagy helyreigazítja nyakkendőjét, vagy kísérik őt a saját erszényéből, aprópénzzel. Ha ilyeneket figyelünk meg, tudjuk, hogy ezek az emberek házastársak és mégis szeretik még egymást, hogy érdeklődnek egymás iránt és egymás iránti viselkedésük báját megtartották.

Tudod-e, hogy a szeretet országában van egy nagy bűn és ezt közönynek hívják? Ezt

nem bírja az asszony elhordozni. Voltak asszonyok, akiket férjeik megverték, akiket igazságtalansággal halmoztak el, kifosztották — és ezek mégis szerettek! Az asszonyok a szeretet lángelméi. Ezzel szemben a férfi legalább az udvariasság tehetségét fejlessze ki magában! Ezzel sok esetben megmentené a szeretetet és a szeretettel a házaseletet.

Végül egy szót az asszonyokhoz is: A férfi szeretetének is figyelmességre van szüksége. A nő szeretetére is vonatkozik az udvariasság szabálya.

Németből fordította:
Özv. Svastits Elemérné

GYÜLEKEZETI HÍREK

„Tabea” hírek Miskolcraól. A miskolci „Tabea”-egylet női csoportja elhatározta, hogy a város szegényei számára néhány ruhadarabot fog készíteni. Ezt a tervet egy hét alatt meg is valósították a szorgalmas kezek. Bojtár testvérnő vitte be a csomagot a város illetékes ügyosztályára. Amit ott tapasztalt azt így mondja el:

„Az ajtó előtt tömegesen álltak a cipő kiosztásra várók. Midőn csomagommal bejutottam az ügyosztály vezetőjéhez, egy városi tanácsoshoz és néki bemutatkoztam mint az adventisták jóléti csoportjának vezetője, a tanácsos meglepve nézett rám és őszinte melegséggel így szólt: Végtelenül örülök, hogy személyesen megismerhettem önt, annyi sok jót és kedveset hallottam önökről, hogy vágytam személyesen megismerni önök közül valakit és megköszönni mindazt amit tettek. Amint elolvasta a kísérő levelet, amelyet átnyújtottam néki ezt mondta: „Ez önökre vall, ezek maguk, akik a jót és szépet cselekszik. Láttam a vándorkosarat is; és midőn azokat szemléltem lelkembe markolt egy kimondhatatlan érzés és azt a kérdést tettem fel magamban, vajjon miért nem lehet minden ember jó és miért nem teszünk mindig jót? Az önök arcán különös jóság nyugszik.”

A dolognak további fejleménye az, hogy kis ajándékozásunk a polgármester úr füleibe is eljutott, aki a következő sorokkal válaszolt:

„A szociális politikai ügyosztály vezetőjétől vettem a jelentést, hogy az önök „Tabea” jótékonyági egyletük női csoportja az inségesek közötti szétosztásra öt női inget, három férfi inget, öt leányka ruhát, három fiú ruhát küldött. Ez a jótékonyági egylet már nem egy

izben mutatta, hogy megértő szeretettel viselkedik munkánk iránt és nemes szívre valló áldozatkészséggel áldozott már több ízben a jótékonyág oltárán. Értékes adományukért fogadják hálás köszönetemet és végtelen örömmel szolgálna, ha igen tisztelt elnök úr ezt a nőegylet elnökével közölni szives volna. Meg lehetnek arról győződve, hogy a rám nézve fölöttebb nagy értékű és megbecsült adományukat a legilletékesebb helyre juttattuk el.” S. K.

A Generálkonferencia felhívást intézett a világon élő egész testvériséghez, amely többek között az alábbi fontos üzenetet tartalmazza:

„Hisszük, hogy hálásan veszíték tudomásul azt a hírt, hogy dacára, a rossz gazdasági helyzet folytán csökkent bevételeinknek, a világraterjedő mű végrehajtásánál mégsem kellett adósságokat csinálnunk. Ez azonban csak annak következtében válhatott valóra, hogy az adventnép úgy odahaza, mint a misszióterületeken, hittel és hűségesen támogatta a művet. Népünk ebben a tekintetben valóban csodálatraméltó dolgot vitt véghez; párját ritkító dolog ez a missziók történetében! Ez mutatja, hogy Isten áldása a súlyos időkben is megnyugodott az ő népén és hogy az ő Lelke volt az, aki készséges adakozókká tette az odaadó szívűket.”

Új, kottanélküli énekeskönyv készül a kiadóhivatalban, amely előreláthatólag február végén fog megjelenni. Ezen énekeskönyvnek a kiadása azért vált szükségessé, mert a kottás énekeskönyvek már fogytán vannak és új kiadás elkészítése ebből igen nagy anyagi befektetést igényelt volna. Az új énekeskönyvből gyülekezeteink nagyobb anyagi megterhelés nélkül szerezhetnek majd be annyi példányszámot, hogy az előadások minden látogatójának kezébe adhassanak belőle egyet, hogy velünk együtt énekelhessék a felemelő lelki énekeket.

Tapasztalatok a könyvterjesztés munkájából. Egyik gyülekezeti tagunkat félreértésből letartóztatták és a Markó utcai fogházba kísérték. R. munkástestvérnő felkérte Sz. könyvevangélista atyánkfíát, hogy jöjjön vele és látogassák meg a testvérnőt, akinek hollétéről ekkor még a férje sem tudott. Hosszú ideig tartó sorbanállás után végre bejutottak az előcsarnokba, ahol a vizsgálati fogságban levőknek három perces beszélgetési időt engedélyeztek hozzátartozóikkal. Testvéreinkkel azonban közölték, hogy ők nem beszélhetnek a testvérnővel, mert még nem történt meg a kihallgatása. Másnap a könyvevangélista testvérünk hóna alatt a könyves táskával ismét

beállított a fogházba, hogy kijárja a testvérnővel való beszélgetés lehetőségét. Sikertelen bejutni az illetékes törvénybíró elé, akitől megtudta, hogy milyen vád alatt áll az illető testvérnő. Beszélgetés közben Sz. atyafi megemlítette, hogy ő hivatásszerűen terjeszti a vallásos irodalmat és azonnal be is mutatta neki és a köréje sereglő irnokoknak a Jézushoz vezető út című könyvüket. Habár a bíró megemlítette, hogy az épületben tilos hivatalos óra alatt magánügyekben értekezni, megkérte, hogy keresse fel a lakását. Azután nagy csodálkozására elővezette a testvérnőt, kivel alkalmam nyílt néhány szót váltani. Néhány óra mulva azután az illető testvérnő is boldogan és Isten iránti hálával telten hagyta el a fogház épületét. Sz. atyafi pedig eladott az egyik irnoknak egy Jézushoz vezető út; és a bírónak másnap a lakását egy Korunk és a világ sorsa című könyvet. Így vezeti az Úr az ő végtelen bölcsességében gyermekeinek lépteit!

*

F. testvérnő minden esztendő vége felé megszokta keresni az egyik gyártelepet, ahol meglehetősen jó eredményeket ért el minden esetben. Két év előtt azonban az a kellemetlen meglepetés érte, hogy a portás semmi áron sem volt hajlandó bebocsájtani őt. Legutóbb azonban ennek dacára ismét felkereste a gyártelepet és csodálattal vette észre, hogy az említett portás régi helyéről másüvé lett áthelyezve és így könnyűszerrel bejuthatott és elhelyezett 47 pengő értékben könyveket és folyóiratokat. Így dönti romba az Úr még ma is Jerichó erődítményeit az ő hirnökei előtt!

BIZONYSÁGTÉTELEK

Foglalkozás és a vallás.

1

(Testimonies, Vol. V, p. 422—429.)

A különböző intézetekben — kiadóhivatalokban, iskolákban és kórházakban — foglalkoztatott egyéneknek élő összeköttetésben kell állaniok Istennel. Különösképpen fontos az, hogy a mű ezen ágainak vezetői olyan férfiak legyenek, akik Isten országát és annak igazságát tették legfőbb ügyükké az életben. Ha nem hallgatnak Isten tanácsára és nem teremnek gyümölcsöt az ő dicsőségére, akkor nem lehetnek alkalmasak e felelősségteljes állások betöltésére. Olyan életmódot kell folytatniok, amely Istent megdicsőíti, önmagukat nemesíti, felebarátaiknak pedig áldására szolgál. Minden embernek vannak olyan természetadta jellemvonásai, melyeket ápolni, viszont olyanok is, ame-

8

lyeket elfojtani szükséges, aszerint hogy elősegítik, vagy gátolják-e a kegyelemben való növekedést és a mély vallásos tapasztalatok megszerzését.

Ha az Isten művében alkalmazott egyének nem használják ki a lehető legjobban vallási előjogaikat, akkor szolgálatuk nem lehet kedves az Isten előtt. Mi hasonlók vagyunk az Isten kertjébe ültetett fákhhoz, melyeken az Úr jogosan keresi a gyümölcsöt. Isten mindannyiunk életét szemmel követi, olvas szívünkben és jól ismeri minden lépésünket. Ünnepeles vizsgálát ez, mert kötelességeinkre és sorsunkra vonatkozik és nagy körültekintéssel végeztetik. Vajha mindenki, akire szent kötelesség lett rábízva, megkérdezné önmagától: Hogyan léphetek majd az Isten mindenekét átható szemei elé? Megtisztult-e szívem minden rátapadó szentytől? Vagy talán annak templomtornácai annyira zsúfolva vannak kereskedőkkel és vevőkkel, hogy magának Krisztusnak sem jut benne hely? A szüntelen üzleti üzérkedés kárára van a lelki életnek és a lélek Krisztus nélkül marad. Ha az emberek napról-napra az Istennel való élő kapcsolat nélkül élnek, akkor mégha vallják is az igazságot, cselekedeteik és határozataik nem lesznek összhangban az Isten akaratával. Vezető atyánkfiai csak bizonytalanul haladhatnak, ha saját érzéseiktől engedik magukat vezetetni; ha ők maguk nincsenek kapcsolatban Krisztussal, akkor eljárásaik sem lehetnek véle összhangban. Nem lesznek képesek meglátni és felismerni a mű szükségleteit és Sátán oly álláspont elfoglalására befolyásolja őket, amely zavart és akadályt hoz létre.

Testvérek, gyakoroljátok-e az áhitatot? Uralkodik-e életetekben a vallásos dolgok iránti szeretet? Hit által éltek-e és legyőzitek-e a világot? Látogatjátok-e a nyilvános istentiszteleteket? Hallani-e szavatoikat az ima és tapasztalati órákon? Fel van-e állítva a családi oltár? Magatok köré gyűjtitek-e gyermekeiteket reggel és este, és Isten elé terjesztitek-e ügyeiteket? Oktatjátok-e őket arról, hogy miképpen követhetik a Bárányt? Ha családjaitok vallástalanok, ez csak a ti hanyagságtokról és hűtlenségekről tesz bizonyosságot.

(Folyt. köv.)

„ADVENTHIRNÖK” H. N. Adventisták Magyarországi
Uniójának közlönye.

Felelős szerkesztő: Streisinger Béla

Felelős kiadó: Zarka Dénes

Egyesszám ára 24 fillér.

Vallásos Irtak Nemzetközi Kiadóhivatala nyomdája Budapest